

Mati so mu dovolili. Naj ga skušnja izučí, če ga ne more dober svèt!

Rudelj je res šel. Pa komaj je odšel, je bil že nazaj.

Pa kakšen! S solznimi očmi in s svečo pod nosom, s premrlimi rokami in z vsemi trdimi nogami. Komaj je še lezel naprej. Govoriti pa ni mogel več. In kaj bi, ko se je pa držal v devet gub kot zmrznjen ščinkovec. Zdaj je zvedel, da na burji ni dobro biti, če tudi malo sveti solnce.

Ves dan je bil potem rad v hiši. Pa kako rad! Prav nič več ni silil na prosto. Skušnja — ta je nekaj vredna! Da pa Rudlju-nudlju ni bilo dolgčas, so mu mama prinesli kopico rumenih in sladko dišečih zimskih jabolk. Jej, to pa to! Ves dan jih bo lahko jedel. Sirova in lepo obeljena, pa tudi pečena. Ah — pečeno jabolko! Slišite, to je dobra reč. Sline ti v ustih leté vkup, da se le zmisiš nanje.

Zdaj naj pa burja zunaj le piha in tuli, žvižga in pometa, kolikor hoče!

Rudeljček-nudeljček je zadovoljen pri rumenih, olupljenih in pečenih jabolkih.

Bi li ne bili tudi vi?

V.:

Vrabčeva.

Vrabec poje: „Čiv, čiv, čiv,
hvala Bogu, še sem živ!
Toda biti v taki revi,
kot so trdi zimski dnevi —
rajši sem na cesti kamen,
rajši bodi vsega amen!“

Vrabec poje: „Čiv, čiv, čiv,
hvala Bogu, še sem živ!
Še par tednov, pa odkima
ta skopuška starka — zima,
sneg izgine z naših polj,
pa bo jesti spet dovolj.“